

viceprezident, jednatel a ředitel prodeje řetězce Regal Hotels, což s oblibou často zdůrazňoval. Rozhodně měl budoucnost a vytríbený smysl pro jízlivý humor. Výborná partie, řekla by jí máma, kdyby ještě žila.

Ach, mami, ani nevíš, jak mi chybíš. Sam přesunula pohled z portrétu Davida na vybledlou fotografii své rodiny. Stála na ní v absolventském úboru, spokojeně se usmívající rodiče ji obklopovali z obou stran, zpoza otcova ramene vykukoval její bratr Peter. Mračil se, tvář odvracel od objektivu fotoaparátu, dokonce se ani neobtěžoval sundat si sluneční brýle. Jako by tam ani nechtěl být. Jako by ho Samantina radost ani trochu nezajímala. Beth, Samantina matka, věřila ve svátost manželskou a přála si, aby se její dcera jednoho dne provdala za úspěšného a ambiciózního muže. Jako je například David Ross.

Jenže David Ross má i svoje stinné stránky.

Stejně jako Jeremy Leeds, její bývalý.

Otevřela další obálku a položila si otázku, proč má takové štěstí na totální hajzly.

„Ahoj, Sam,“ ozval se znovu hlas jejího táty. „Už si o tebe dělám starosti. Neslyšel jsem o tobě od té doby, co jsi volala z Mexika, že se nemůžeš dostat do Států. Věřím, že se ti to nakonec povedlo. Teda doufám. A co ta noha? Zlepšilo se to trochu? Zavolej.“

„Ano, zavolám, slibuju.“

Následovalo několik hovorů, které jí přály brzké uzdravení. Poslouchala a u toho otevírala obálky. Celia, kamarádka, co učila na základce v Napa Valley, Linda, spolubydlící, co se provdala za poldu a teď žije v Oregonu, Arla, přítelkyně, s níž udržovala kontakt ještě od střední. Všem se nějak donesla

zpráva o jejím zranění, všechny po ní také chtěly, aby jim zavolala zpátky.

„Jo, popularita je báječná věc,“ postěžovala si kocourovi. Dalším volajícím byla sestra od zubaře, aby jí připomněla pravidelné půlroční bělení zubů. Pak přišel telefonát z Boucherova centra, kde pracovala jako dobrovolník. Další sezení prý bylo domluveno hned na pondělí.

Sáhla po poslední obálce. Byla obyčejná, bílá, bez zpáteční adresy, její jméno nechal odesílatel vytisknout na počítači. Samanta ji rozřízla, na desku stolu z ní vypadl jediný list papíru.

V tu chvíli jí ztuhla krev v žilách.

Dívala se na svou vlastní fotografii. Šlo o reklamní snímek, který vznikl před několika lety. Odesílatel ho okopíroval a poškodil. Podél výrazných lícních kostí, špičaté brady a skoro zlomyslného sexy úsměvu jí visely tmavě rezavé vlasy. Tohle bylo v pořádku. Ale v místech, kde měla mít oči, zely jen dvě ve spěchu vystřižené díry. Přes rty pak neznámý odesílatel napsal červenou propiskou slovo: PYKEJ.

„Dobrý Bože!“ zašeptala a vyděšeně couvla od stolu. Na několik vteřin nemohla hrůzou popadnout dech.

Znovu zaslechla vrzavé zvuky z verandy.

Jako by ji někdo sledoval oknem a teď spěchal pryč. Určitě to byly kroky!

„Ale ne, určitě se pleteš,“ řekla nahlas, aby si dodala odvahy, přistoupila k oknu a podívala se ven. Viděla ale jen neproniknutelnou tmu. Přes hlasitý tlukot svého srdce sotva slyšela tikání hodin na římse krbu. Pořád stála u okna, když záznamník spustil poslední vzkaz.

„Já vím, co jsi udělala,“ zašeptal hluboký mužský hlas.